

خرابات

خشونت عریان و قربانیاش

جواد طوسی

● در جامعه‌ای که اجرای فیزیکی خشونت از استثنا یا فراتر گذاشته و نمونه‌های متفاوت و درعین‌حال هولناکش را در صفحات اول و حوادث روزنامه‌ها می‌خوانیم، تا چه حد در حوزه‌های رسانه‌ای و نمایشی می‌توان به تحلیل و آسیب‌شناسی خشونت پرداخت؟ دو نمونه پسروصداي اخيرش آزار جنسی و قتل فجیع تنها هفت‌ساله در پارس‌آباد مغان و مضروب‌شدن یک روحانی و مأمور نیروی انتظامی با چاقو و کشته‌شدن فرد ضارب با تیراندازی مأموران در ایستگاه مترو شهری بود. در شرایطی که توسل به خشونت از پیدایش آفرینش و داستان هابیل و قابیل تاکنون وجود داشته و نشانه‌های عینی‌اش را در جنگ‌ها و قدرت‌نمایی‌های سیاسی و قومی و عشیره‌ای و عصبیت‌های فردی و روابط نامتعالل و غریزی و اختلال‌ا روحی و روانی آدم‌ها می‌بینیم. سینما به عنوان یک رسانه وسیع ارتباطی همواره نقشی بسزا در ثبت و نمایش این واقعیات و تمایلات بیمارگونه داشته است. حال این سؤال مطرح می‌شود که نگاه محتاطانه اخلاقی به این خصیصه پایان‌ناپذیر بشری و پرهیز از نمایش آن یک امر ضروری است یا برعکس (به‌ویژه در جوامعی که به جهت گوناگون در کانون خشونت قرار گرفته‌اند) داریم صورت‌مسئله را پاک می‌کنیم؟ البته پرداختن به خشونت در سینما شیوه‌ها و علل و انگیزه‌های گوناگون داشته و دارد. مثلاً در ژانر «وحشت»، استفاده از خشونت بخشی از قواعد بازی است. این حجم انبوه تولیدات «زامبی» در سینمای آمریکا در سالیان اخیر، بیانگر این واقعیت است که تماشاگران علاقه‌مند این فیلم‌ها با خون و خشونت تفریح می‌کنند و شکلی متفاوت از فانتزی را مورد تأیید قرار می‌دهند. اما نوع برخورد با خشونت در واقعیت جاری جوامع ملتهب و درگیر با تنش‌های روانی و فقر فرهنگی، شیوه‌های نمایشی و کاربردی متفاوت دارد. ثبت و ضبط پژوهشی و آموزشی این‌گونه پرخاشگری‌ها و عصبیت‌ها و رفتار نامتعالل آتی و انحرافات جنسی، یکی از وظایف اصلی مبحث «جرم‌شناسی» است. با این منابع تصویری و آرشوی می‌توان به روان‌شناسی بالینی افراد برهنگار پرداخت و از طریق آن، علل و ریشه‌های ارتکاب جرم و جنایت را مورد بررسی همه‌جانبه قرار داد و درصدد رفع معضلات و ناهنجاری‌های مرتبط با آن (اعم از فقر فرهنگی و اقتصادی، کمبودها و اختلالات شخصیتی، ضربات روحی و روانی واردشده به مجرمان در مقاطع حساس سنی، بی‌هویتی و بحران در ساختار خانواده، تبعیض‌ها و تضادهای فردی و اجتماعی و...) برآمد. متأسفانه تجربه‌های سال‌های دور و نزدیک در نحوه رسیدگی به پرونده‌های جنایی نشان می‌دهد که سیستم قضائی به راحتی این سوزه‌ها و موقعیت‌های به‌دست‌آمده را از دست می‌دهد و به جای برخورد تخصصی و سازمان‌دهی‌شده با آنها بنا حضور جرم‌شناسان، روان‌شناسان، قضات و وکلای مجرب در این حوزه (در قالبی مستندگونه) که حداقل بتواند در آرشوی آن مجموعه نگهداری شود، هرچه‌سریع‌تر می‌خواهد برای خواباندن غائله و فروکش کردن تب تند جامعه از شر این پرونده‌ها و مجرمانش راحت شود و تنها چاره را در رسیدگی خارج از نوبت و اجرای سریع حکم اعدام و قصاص در ملاحام می‌بیند.

جراحی

آغاز پروژه موسیقایی «چند شب» در تالار رودکی

● گروه هنر: اولین برنامه از پروژه موسیقایی «چند شب» اواخر تیر به حضور تعدادی از نوازندگان مطرح موسیقی ایرانی در تالار رودکی تهران برگزار می‌شود. به گزارش روابط‌عمومی مؤسسه فرهنگی هنری «نغمه‌حصار»، افشین معصومی مدیر برگزاری پروژه موسیقایی «چند شب» با اعلام این خبر افزود: طبق برنامه‌ریزی‌های انجام‌شده قرار بر این است که از اواخر تیرماه سال جاری پروژه موسیقایی «چند شب» از سوی مؤسسه فرهنگی هنری «نغمه‌حصار» به حضور نوازندگان و نوازندگان مطرح موسیقی کشورمان آغاز شود. در برگزاری این پروژه که در هر دوره به یکی از سازه‌ای موسیقی ایرانی اختصاص دارد، تعدادی از هنرمندان منتخب موسیقی کشورمان با رویکرد تک‌نوازی بدون همراهی ساز دیگر به اجرای برنامه می‌پردازند. در این برنامه سعی کردیم به سهم خود یادآور هنر تک‌نوازی به‌عنوان یکی از ارکان موسیقی به‌ویژه موسیقی ایرانی باشیم. با او ادامه داد: اولین برنامه از مجموعه برنامه‌های «چند شب» اواخر تیر با عنوان «چند شب تار» در چهار شب با حضور نوازندگان مطرح تار در تالار رودکی میزبان علاقه‌مندان موسیقی خواهد بود. در این ویژه‌برنامه نوازندگان صاحب‌نام تار، آسامی آنها اوایل هفته آینده منتشر خواهد شد. فارغ از هرگونه سلیقه موسیقایی به اجرای شیوه‌های مختلف تارنوازی در مکتب‌های تهران، اصفهان، تبریز و معاصر می‌پردازند و جادار د از همه این هنرمندان به جهت حضورشان در یک برنامه واحد تشکر کنم که با نگاهی حمایت‌گونه از موسیقی دعوت را پذیرفته‌اند.

رضا آشفته: داریوش مؤدبیان، مدرس دانشگاه، مترجم و کارگردان، قرار است نمایش‌های «داستان یک پیراهن و یک ویلن» و «اتاق انتظار»، نوشته آندره پراگا، نمایش‌نامه‌نویس برجسته بلژیکی، را به صورت دوزبانه با بازی دانشجویان زبان و ادبیات فرانسه از ۲۶ تیر تا هفت مرداد در خانه‌موزه استاد عزت‌الله انتظامی (قیطریه) روی صحنه بیاورد. او با اشاره به اینکه هر دو نمایش به زبان فرانسه و فارسی روی صحنه می‌روند، گفت: نمایش‌های «داستان یک پیراهن و یک ویلن» و «اتاق انتظار» از ۲۶ تیرماه در روزهای مختلف اجرا خواهند شد.

مؤدبیان درباره آندره پراگا، نویسنده این دو اثر، خاطرنشان کرد: پراگا طنزنویس و جراح شهیر بلژیکی است و زبان وی فرانسه است. به دلیل پزشک‌بودن، او را قابل‌قیاس با جخوف می‌دانند، اما با این تفاوت عمده که ساختار طنزهای او بسیار با طنز جخوف متفاوت است. او در دهه‌های ۷۰ و ۸۰ میلادی به‌واسطه آثار طنزش، به‌ویژه در تلویزیون، در اروپا و فرانسه به شهرت می‌رسد و پس از دهه ۸۰ به‌بعد در بلژیک معروف می‌شود. وی پزشک جراح معروفی بوده است که بنیادی به نامش وجود دارد، همچنین جشنواره‌ای دوسالانه به زبان فرانسه نیز در بلژیک به نام او برگزار می‌شود.

مؤدبیان ادامه داد: داستان یک پیراهن و یک ویلن، یک کمدی به‌اصطلاح وقایع‌اتفاقیه است و در آن روزمرگی و واقع‌گرایی هست و انکار که از ستون صفحه حوادث روزنامه بیرون کشیده شده باشد و درواقع شرح کلاهبرداری دو جوان است که برای گرفتن پیراهن عاریه به یک بوتیک می‌روند که فروشنده می‌گوید اینجا لباس عاریه نداریم، اما جوان‌ها می‌گویند که پولی ندارند و باید که پیراهن نوپی برای اجرای جدیدشان داشته باشند. فروشنده ضمانت می‌خواهد، آنها هم می‌گویند ویلنی را که در گوشه‌ای می‌بیند و آن را از کارهای گمشده یک فرد مشهور می‌داند و متقاضی خریدش می‌شود، اما فروشنده می‌گوید برای مشتری‌هاست و فروشی نیست. مشتری آن را می‌خواهد به قیمت ۵۰۰ هزار فرانک بخرد و فروشنده می‌گوید فردا این مسئله را به دو جوان صاحب ویلن خواهد گفت. در نهایت هم به صد هزار فرانک به دو جوان فروخته می‌شود.

عسل عباسیان: **فرح سلطانی، نقاشی که تحصیلات آکادمیک هنر را در دانشگاه آمریکایی دویی پشت‌سر گذاشته و با مختصات جهانی هنر به‌خوبی آشناست. در تابلوهای نقاشی‌اش نگاهی بومی به گذشته و اشیای قدیمی دارد. اخیراً مجموعه تابلوهای نقاشی‌اش از اشیای روزمره قدیمی؛ مثل مَتر خیاطی، کراوات، کاغذهای مجاله‌شده و... با عنوان «پس از یک شب طولانی» در گالری ثالث به نمایش درآمده که به بهانه اختتامیه نمایشگاه، با او درباره جهان آثارش گفت‌وگو کردیم.**

۲ وجه تسمیه «پس از یک شب طولانی» برای نمایشگاه نقاشی‌هایتان چه بود؟
«پس از یک شب طولانی» تداعی‌گر مقطع زمان و مکانی است که تمام شده و حالا بعد از آن، دوره جدید آغاز می‌شود یا یک نوع مقطع ذهنی که حالا گذشته، ولی اثراتش بر حال‌حاضر قابل انکار است و کمک به شکل‌گیری نگاهی ژرف‌تر و وسیع‌تر به محیط اطراف در زندگی و آینده می‌کند.

۲ ایده «پس از یک شب طولانی» چطور برای شما شکل گرفت؟
در مجموعه قبل‌تر هم که هم‌زمان با «آدامس خوانی» محمد رحمانیان به نمایش گذاشته شد، پوست آدامس‌های قدیمی را نقاشی کرده بودم. پوست آدامس چیزی است که معمولاً آن را توی جیبمان می‌گذاریم یا بعد از اینکه آدامس را خوردیم، آن را دور می‌اندازیم. یعنی برایمان چیز بی‌اهمیتی است. معمولاً آدامس‌های بی‌مواجهه با آدامس‌های قدیمی؛ مثل آدامس خرسی، آدامس خوری، آدامس خروس و... ما را به حال‌وهوای گذشته می‌برد و نوستالژیک می‌کند یا خاطره‌ای را برایمان زنده می‌کند و تداعی این حس است که «اوه، یادش به‌خیر یک زمانی ازین آدامسا می‌خوردیم» و خلاصه رفتن به زمان و مکانی در گذشته و یک‌جور دعوت به بازنگری دوران کودکی‌ای که از سر گذراندم را به‌همراه داشت.

آن دوره و آن مجموعه، من را متوجه اجسام کوچک و بی‌اهمیتی کرد که معمولاً در کشوها یا توی جیبمان یا لای طبقات کمد یا کتابخانه کم می‌شود یا توی جعبه‌های قدیمی بیسکویت که قبل‌ترها مادر بزرگ‌ها وسایل خیاطی در آن می‌چپاندند. درواقع اشیایی که لایه‌لای دیگر وسایل کم می‌شوند ناگهان مورد توجهم قرار گرفتند.

عادات دارم هر چندوقت یک‌بار این وسایل را از گذشته جمع کرده‌ام بیرون می‌آورم و مرتب می‌کنم و می‌ریزم. این شامل اشیایی قدیمی است که مصرف نمی‌شوند و گاهی به‌جای دورریختن، آنها را به کسی که می‌تواند بهتر از آنها استفاده کند می‌دهم.

در یکی از این خانه‌تکانی‌ها به دفترچه خاطراتی برخوردم که متعلق به ۱۶، ۱۷ سالگی‌ام بود و تنها چیزی بود که هیچ‌گاه نتوانسته بودم آن را دور بریزم یا به کسی بدهم. آن دفتر برایم پر از خاطراتی بود که تأثیرشان با من بود و نمادی از یک دوره زیستی‌ام.

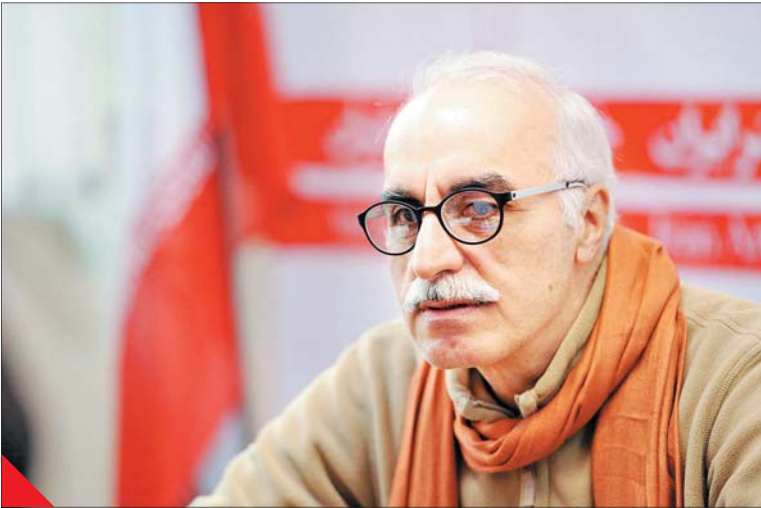
در مجموعه نقاشی‌های «پس از یک شب طولانی» هم بخشی از این اشیا را مدنظر قرار دادم.

مثلاً یکی از تابلوها را که کاغذ‌نوشته‌ای مجاله‌شده بود، از این دفترچه کنده بودم که لایه‌لای وسایل دیگرم کم شده

هنر

گفت‌وگو با داریوش مؤدبیان درباره نمایش جدیدش

شبه‌ابزوردی در فضای فانتزی

عسل عباسیان

در این‌ کار طنز واقع‌گرایی‌ای هست که به طمع فروشنده می‌پردازد که چگونه کورش می‌کند؛ در این نمایش، در دیالوگ‌ها، زبان و اتفاقات واقع‌گرایی اتفاق می‌افتد.

او نمایش «اتاق انتظار» را به‌نوعی شبه‌ابزورد دانست که در آن فضای فانتزی وجود دارد. در این نمایش درباره یک جراح معروف است. پراگا که خودش جراح هست به‌نوعی دارد حرفه‌اش را نقد می‌کند. در این نمایش از یک‌سو مردم بسیار جراح را ستایش می‌کنند و از سوی دیگر او برای همه دام

بزرگی را پهن کرده است که تا می‌تواند سرسکه‌شان کند. این بیمارمان هر نوع جراحی و عمل زیبایی را بر بدن‌شان اعمال کرده‌اند و به این موضوع بسیار هم تفاخر می‌کنند. در بین صحبت آنها عمه آلی که همه نوع عملی را انجام داده، به اتاق انتظار وارد می‌شود و او می‌تواند بیانگر آینده این زنان باشد.

این دو نمایش هرکدام با مدت‌زمان حدود ۷۰ دقیقه ابتدا به زبان فرانسه و سپس به زبان فارسی اجرا می‌شوند. بازیگران این نمایش‌ها از دانشجویان زبان و ادبیات فرانسه هستند که تجربه فعالیت در حوزه نمایش و جشنواره تئاتری را دارند. آنان مدتی است که با من کار می‌کنند و تصمیم گرفتیم تا بخش نمایش فرانسه را در گروه فعال کنیم.

بنا بر گفته مؤدبیان، موسیقی به‌کاررفته در این دو نمایش، در صحنه پایانی برگرفته از موسیقی ژاک برل، شاعر، آهنگ‌ساز و خواننده بلژیکی و هم‌وطن

گفت‌وگو بافرح سلطانی به بهانه نمایشگاه «پس از یک شب طولانی»

درزهای زندگی روزمره را روی بوم آوردم

بود و با کشیدنش در ابعاد بزرگ انکار داشتم درزهای زندگی روزمره را پررنگ می‌کردم، تا به یادمان بیاید که چطور بخش‌هایی از گذشته را در هیاهوی اتفاقات دیگر فراموش کرده‌ایم.

۲ اهمیت این خرده‌ریزهای فراموش‌شده در انبسان خاطرات، در تجربه زیست شما چه بود که تصمیم به تصویرکردنشان گرفتید؟
آن دفتر خاطرات و باقی یادگاراها، سمبل اتفاقات و دورانی است که دیدنشان احساساتی را برای من به‌همراه دارد که یادآور جهان بینی آن دوره از زندگی‌ام است. دورانداختن آنها انکار می‌توانست برایم سمبل دورانداختن آن دوره از زندگی‌ام باشد؛ دورانداختن چارچوب‌های ذهنی من در دورانی که با آن شیء یا دفترچه مأنوس بودم، به‌این‌خاطر که حال من با آن گذشته خیلی تفاوت دارد. قدیم‌ترها به این باور رسیده بودم برای اینکه چیزهای جدید را وارد زندگی و ذهنم، بکنم باید فضایی برایشان خالی کنم. حتی وقتی این‌فکر را با اطرافیانم در میان می‌گذاشتم، آنها به من می‌گفتند این‌کار لزومی ندارد و آدم چرا باید خنثی خاطرات خوشتر از آن‌ها بگذراند؟ یا وسایل فکشنک گذشته‌اش را دور بریزد؟ ولی من فکر می‌کردم فرقی نمی‌کند اشیای با افکار! ما برای واردکردن چیزهای جدید به ذهن و زندگی‌مان باید جایی برایشان خالی کنیم. مگر چقدر ذهن و زندگی ما ظرفیت ناباشت دارد؟ دورریختن چیزها در دوره‌ای برایم به معنی خالی‌کردن ظرفیت حسی و فکری‌ای بود که آن چیز در ذهن و جانم اشغال می‌کرد. برای همین کاغذها را مجاله کرده و گوشه‌ای انداخته بودم، شبیه یک‌جور پاک‌سازی. از همان دفترچه قدیمی، اولین کاغذی که می‌خواستم دور بریزم، تنها صفحه دفتر بود که چیزی روی آن ننوشته بودم. وقتی مجاله‌اش کردم و روی زمین انداختمش، تصویر یک پرند را دیدم. تنها کاغذ سفید دفترچه حالا که می‌خواستم دورش بریزم مثل یک پرنده شده بود؛ پتانسیلی برای پرواز و کشف، فکر کردم باید این تصویر را نقاشی کنم به‌عنوان یک لحظه‌ای که تفکرم متغلب شد و ذهنیتم نسبت به اشیای قدیمی عوض شد، پی بردم آنها تنها دورریختنی و اضافه نیستند، بلکه پتانسیل‌هایی برای تغییرند و بعد نقاشی‌های دیگر مجموعه هم برایم هرکدام سمبل نگاه دوباره به یک دوران زندگی‌ام بودند؛ مثلاً کاغذی مجاله، در این مجموعه بود که فهرست خرید روی آن نوشته شده و وقتی در واقعیت آن تک‌کاغذ را به قصد دورریختن مجاله کردم، دیدم شکل مجاله‌شده‌های باز شبیه پرند بوده؛ فهرست

اصالت‌های ترجمه را حفظ می‌کنند، در پس‌زمینه خود گفت‌وگوی فرهنگی را در یک نشست است. او گفت: این نمایش با زبان طنز درعین‌حال که کوتاه است، بسیار روان بیان شده و پیچیدگی ندارد. برای مخاطبانی که زبان فرانسه را نمی‌دانند، مانند فیلمی به زبان اصلی است که در بخش اجرا به زبان فرانسه از آن لذت می‌برند و در زمانی‌که نمایش به فارسی اجرا می‌شود، درمی‌یابند که چه اتفاقی افتاده است، اما افرادی که با زبان فرانسه آشنایی دارند، خواهند دید که چگونه یک کنش دراماتیک از زبانی به زبان دیگر برگردانده می‌شود و در زبان فارسی جای می‌گیرد.

نمایش «داستان یک پیراهن و یک ویلن» در روزهای دوشنبه، ۲۶ تیر، پنجشنبه، ۲۹ تیر، شنبه، ۳۱ تیر، دوشنبه، دوم مرداد، چهارشنبه، چهارم مرداد و جمعه، ششم مرداد ساعت ۲۰:۳۰ با بازی حمیدرضا آگاهی، علیرضا اخوان، سعید پارسا، علی دشتی، میلاد صالح‌چوند، آریز صفایی، مهرناز عباسی، سعید عسکری، مهیار موجودی، داریوش مؤدبیان و اشکان میرزاشفیع اجرا می‌شود.

همچنین نمایش «اتاق انتظار» روزهای سه‌شنبه، ۲۷ تیر، جمعه، ۳۰ تیر، یکشنبه، اول مرداد، سه‌شنبه، سوم مرداد، پنجشنبه، پنجم مرداد و شنبه، هفتم مرداد در همان ساعت با بازی حمیدرضا آگاهی، هستی رزازچیان، مهرناز عباسی، سیده غلامی، سعید عسکری، داریوش مؤدبیان و اشکان میرزاشفیع و نگار نیکمای روی صحنه خواهد رفت.

این دو اجرا از سوی گروه مردم به صحنه می‌آید. علی‌نصیریان گروه تئاتر «مردم» را با نام خود تشکیل داد و در سال ۱۳۴۴ نام آن به گروه تئاتر «مردم» تغییر کرد. استاد انتظامی از ارکان این گروه بوده است و مؤدبیان نیز در سال ۱۳۴۶ به آن پیوست. این گروه نمایشی ضمن اجرای تئاتر، آموزش‌های درون‌گروهی نیز داشته است. پس از انقلاب فعالیت آن متوقف شد تا در سال ۱۳۹۱ مؤدبیان با جخوف‌خوانی مجدد آن را احیا کرد. همچنان این گروه متعلق به آقای نصیریان است و مؤدبیان مدیریت آن را برعهده دارد و در سال ۱۳۹۳ گروه نمایشی «مردم» را در خانه‌موزه استاد عزت‌الله انتظامی مستقر کرد.

خانه‌موزه استاد انتظامی در خیابان شرعیتی، بلوار اندرزگو (قیطریه)، روبه‌روی بزرگراه کاوه، خیابان احمدی قرار دارد.

خریدی که انکار یادآور انتخاب‌های یک دوره زندگی من بود و فهرستی که قابلیت پرشدن از خریدهای جدید را دارد. کلاً این مجموعه نقاشی‌ها استعاره صوری به بخشی از امروز ما را ساخته است.

۲ چطور به سبک هایپررئال رسیدید؟

موافق نیستم که سبک نقاشی‌هایم هایپررئال است. اگر بنا داشتیم هایپررئال نقاشی کنم، حتماً خیلی دقیق‌تر جزئیات را نقاشی می‌کردم و رنگ‌بندی و سایه‌پردازی‌ها متفاوت می‌شد. ولی شاید بتوان گفت من قائل به ترکیبی از پاپ‌آرت و رئال بودم، شاید یک‌جور پست-پاپ‌آرت را مدنظر داشتم. در مجموعه آدامس‌ها، از نظر بصری، پاپ‌آرت به معنای اندی‌وارهولی‌اش را مدنظر داشتم، اما اینجا برایم متفاوت‌تر بود.

۲ در ادامه مسیر چه مجموعه‌هایی روی بوم خواهید آورد؟

الان پاسخ به این سؤال برایم دشوار است. نقاشی برای من همیشه یک روند است. هر مجموعه در امتداد مجموعه قبل بوده و انکار در حال طی‌کردن یک مسیر بودم هستم. افکار و ذهنیتام انکار پله پله دارند پیش می‌روند. در نخستین مجموعه‌ام نوشتاژی برایم پررنگ بود و در این مجموعه اثر، پشت‌سرگذاشتن آن نوشتالازی، مرحله‌ای بعد از مرحله قبل که فکرم را کامل کرد. نسبت به آینده هم فضای ذهنی بازی دارم. این مجموعه برایم یک جور مرور و بازخوانی خودم بود، یک بازنگری در همه ابعاد. حتماً مجموعه‌های بعدی هم در همین راستاست.

کشف و شهودی که حین تکمیل مجموعه «پس از یک شب طولانی» برایم رخ داد، این بود که همه‌چیز در یک‌جور عدم قطعیت است، حتی افکارمان. چون ما انسان‌ها موجوداتی ناتوانیم و کپکشان خیلی بزرگ‌تر از آن است که بتوانیم به‌گستره وسعتش با قطعیت پی ببریم و واقعی‌ترین معناها، حس و حال‌های در لحظه است. نهایتاً فهمیدم مهم نیست من چه تصویری روی بوم می‌کشم، مهم حسی است که به ذهن بیننده متبادر می‌شود. حتماً مجموعه بعدی من در راستای کشف ناتوانی انسان در ادراک بی‌کران این هستی است.

۲ در ادامه مسیر فقط به نقاشی قائل خواهید بود یا مدیاهای دیگر نیز موردتوجهتان خواهد بود؟

بله حتماً. به فیلم‌سازی فکر می‌کنم و حتی به مجسمه‌سازی. منتها اول باید در نقاشی به جایی که می‌خواهم برسم، بعد احتمالاً سراغ فیلم کوتاه و ویدئوآرت، خواهم رفت.

۲ آتچانجی‌ی که در نقاشی دلتان می‌خواهد به آن برسید، کجاست؟

جای دلخواهم جایی است که بتوانم هرآنچه فکر می‌کنم باید نقاشی کنم را نقاشی کرده باشم. هنوز خیلی ایده‌ها دارم که روی بوم پیاده نشده و می‌خواهم این کار را حتماً بکنم. تا زمانی که بتوانم ناگهم را به بیننده یا قلم‌مو روی بوم انتقال دهم نقاشی برایم کار می‌کند و نقاشی به اولویت است تا مدیوم های دیگر. ممکن است جایی‌ی دیگر برای حرفی که می‌خواهم بزنم، مدیوم مناسب ویدئوآرت باشد. مثل اینکه کاهی لازم است نقاشی‌ات را روی بوم ۵۰ در ۵۰ بکشی، گاهی هم باید نقاشی‌ات را روی یک دیوار بلند بکشی تا حرفت را درست‌توجه باشی. باید بنا بر ایده‌هایی که به ذهنم می‌آیند ببینم تا چه وقت نقاشی پاسخگوست.

زیر آسمان فیروزهای

پرویز تناولی به سینماحقیقت می‌آید

● گروه هنر: فیلم مستند «نقطه و شیر» ساخته «سروناز علم‌بیگی» که مستندی درباره «پرویز تناولی»، نقاش و مجسمه‌ساز مشهور ایرانی است، متقاضی شرکت در یازدهمین دوره جشنواره بین‌المللی سینماحقیقت شده است. به گزارش روابط‌عمومی جشنواره بین‌المللی سینماحقیقت، این فیلم ۲۸دقیقه‌ای، در سال ۹۶ ساخته شده و برای اولین نمایش عمومی به دبیرخانه جشنواره سینماحقیقت ارائه شده است. در خلاصه موضوع «نقطه و شیر» آمده است: این فیلم مستند- انیمیشن، در ۸۰۰سالگی استاد مجسمه‌سازی ایران، «پرویز تناولی»، ساخته شده و چهار وجه هنری او (مجسمه‌سازی، نقاشی، نویسندگی و مجموعه‌داری) را در بر می‌گیرد. «نقطه و شیر» سفری است به دل و اندیشه پرویز تناولی که نه با گفت‌وگو، بلکه با استفاده از آرشوهای شخصی، احساسات و نگاه هنری این هنرمند را نمایش می‌دهد. عوامل تولید این فیلم عبارت‌اند از: پژوهشگر و کارگردان، سروناز علم‌بیگی، تصویرپردازان: محمدرضا جهان‌پناه و علی شیلاندری، تدوین‌گر: فرحناز شریفی، صداگذار: انسیه ملکی، نویسنده و گوینده متن: پرویز تناولی، دستیار کارگردان: نسیم میرزایی، عکاس: حمیرا یاسری و تهیه‌کننده: گالری ۱۰. پرویز تناولی متولد سوم فروردین ۱۳۱۶ در تهران، از مشهورترین مجسمه‌سازان ایران است که مجموعه مجسمه‌های «هیج»، «دست‌ها»، «قفل و قفس» و «شاعر»، در زمره معروف‌ترین آثار او هستند. سروناز علم‌بیگی نیز متولد سال ۱۳۵۶ در تهران و فارغ‌التحصیل رشته نقاشی است. تومارولند و اتاق دوم از دیگر آثاری است که او کارگردانی کرده است.

«پسران تاریخ» روی صحنه می‌رود

● گروه هنر: پیش‌فروش «پسران تاریخ» از امروز آغاز می‌شود. به گزارش مشاور رسانه‌ای این نمایش، پیش‌فروش نمایش «پسران تاریخ» به کارگردانی اشکان خیل‌نژاد و نوشته ان ال بنت، با برگردان محسن ابوالحسنی که از هفته اول مرداد ۹۶ اجرای خود را در سالن چارسوی تئاتر شهر آغاز می‌کند، از امروز سه‌شنبه ۲۷ تیر، ساعت ۱۲ در سایت تیوال شروع می‌شود. بازیگران این نمایش (به ترتیب عبارت‌الها) عبارت‌اند از: محسن ابوالحسنی، مجید آقاکرمی، مهرداد بابایی، سینا بالاھنگ، محمد برهنی، سجاد حمیدیان، حامد رسولی، حمید رحیمی، مهدی شاهدی، مریم نورمحمدی و امیرمسعود واعظ‌تهرانی. گروه تئاتر تازه پس از اجراهای «پیچ‌پچه‌های پشت خط نبرد»، «بالاخره این زندگی مال کی‌ه؟»، «پوران»، «کامنت»، «برده سوم صحنه چهارم» و «مرگ هوتن»، جدیدترین اثر خود، «پسران تاریخ» را از هفته اول مرداد در سالن چارسو روی صحنه می‌برد. دیگر عوامل این نمایش عبارت‌اند از: طراح صحنه: اشکان خیل‌نژاد، مشاور مجری صحنه: محمد موسوی، طراح نور: محمد رسولی، طراح لباس: مریم نورمحمدی، طراح پوستر و بروشور: مهدی دوابی، طراح گریم: سارا اسکندری، طراح صدا: حناپه موسوی و صبا تقوی، عکاس: مهرداد متجلی، مشاور هنری: یوسف بابیری و مجتبی کریمی، مدیر تولید: مهرداد بهاءالدینی، دستیار کارگردان: شیمیا اسماعیل‌زاده، مشاور رسانه و مدیر روابط‌عمومی: عسل عباسیان، تبلیغات مجازی: امیر قالیچی و ساخت و تدوین تیزرهای تبلیغاتی: مریم دیهول. همچنین گروه تبلیغات وی‌یو، مدیریت تبلیغات این تئاتر را بر عهده دارد. اشکان خیل‌نژاد، کارگردان تئاتر و دانش‌آموخته دانشگاه‌های تهران و تربیت مدرس، از اعضای حلقه تئاتر دانشگاهی ایران است.

اولین آلبوم راک تمام‌انگلیسی ایران مجوز گرفت

● گروه هنر: نخستین آلبوم رسمی گروه موسیقی «پیکلاویه» با اخذ تمام مجوزهای لازم روانه بازار موسیقی کشور خواهد شد. آلبوم «جایی که پیاده‌رو تمام می‌شود»، نخستین آلبوم راک انگلیسی مجوزدار همه این سال‌هاست که اعضای گروه «پیکلاویه» خالق این اثر هستند. این آلبوم هفتک گذشته موفق به اخذ همه مجوزهای لازم برای انتشار در بازار موسیقی کشور شد و به‌زودی تحت امتیاز مؤسسه «آرای سوت‌دلان» روانه بازار موسیقی کشور خواهد شد. این آلبوم شامل ۱۱ قطعه است که همه آنها ساخته اعضای گروه «پیکلاویه» و اشعار آن نیز سروده خواننده و گیتاریست گروه است. مه‌ران مختاری‌پور (خواننده)، مصطفی بهرمان (نوازنده درامز)، مهیار صالحی‌نیا (نوازنده گیتارالکتریک) و شایان کریمی (سرباست گروه و نوازنده کیبورد) اعضای گروه پیکلاویه را تشکیل می‌دهند و این گروه پیش از این کنسرت‌های زیادی را در تهران روی صحنه برده‌اند. «پیکلاویه» در سال ۱۳۹۳ به‌طور رسمی فعالیتش را در ایران آغاز کرد و تمام آثار پیکلاویه به زبان انگلیسی و فرانسه هستند و تاکنون سه تک‌آهنگ به نام The Rose and Embellish Fairest را به صورت رسمی منتشر کرده‌اند. از سایر آهنگ‌های گروه می‌توان به angels with rise اشاره کرد که در مخالفت با جنگ و ابراز همدردی با مردم جنگ‌زده ساخته شده است که موجب شد شبکه Press TV ایران در یک اقدام کم‌سابقه، یک گزارش تصویری از این کنسرت راک و این آهنگ پخش کند. اطلاعات و جزئیات نخستین آلبوم رسمی گروه «پیکلاویه» به‌زودی منتشر خواهد شد.